

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 12/10

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. R.J.B. Boonekamp, wonende te Arnhem, voorzitter,
mr. drs. J.A.P.M. Maas, wonende te Driebergen, en
dr. J.G. van Enk, wonende te Lunteren,
bijgestaan door mr. M. Middeldorp, griffier,

heeft op 24 september 2012 het navolgende vonnis gewezen in de zaak van:

mevrouw A.,
wonende te Z.,
eiseres,
gemachtigde: mr. D. Spek

tegen:

de stichting **B.**,
gevestigd te Y.,
verweerster,
gemachtigde: mr. R.P.F. van der Mark

Partijen worden hierna aangeduid als eiseres en het ziekenhuis.

1. De procedure

1.1 Eiseres heeft bij brief van 24 april 2012 deze procedure aanhangig gemaakt door indiening van de memorie van eis met producties genummerd 1 tot en met 9. Eiseres heeft -zakelijk samengevat- het volgende verzocht. Primair heeft zij verzocht het ziekenhuis te veroordelen om eiseres een (arbeids)overeenkomst voor onbepaalde tijd aan te bieden met financiële voorwaarden minimaal gelijk aan de overeenkomst van 27 augustus 2010, op straffe van een dwangsom. Verder heeft zij verzocht het ziekenhuis te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding over de periode vanaf 1 januari 2012 tot het moment van inwerkingtreding van de verzochte (arbeids)overeenkomst, gelijk aan een bedrag van € 9.375,- per maand, althans een door het Scheidsgerecht in redelijkheid te bepalen bedrag, één en ander vermeerderd met de wettelijke rente.

Subsidiair heeft eiseres het Scheidsgerecht verzocht het ziekenhuis te veroordelen tot vergoeding van inkomens- en immateriële schade, nader op te maken bij staat, en bij wijze van voorschot aan eiseres te betalen een bedrag van € 71.250,-, althans een voorschot door het Scheidsgerecht in redelijkheid te bepalen, één en ander te vermeerderen met de wettelijke rente.

Meer subsidiair heeft eiseres het Scheidsgerecht verzocht het ziekenhuis te veroordelen tot betaling van een vergoeding naar billijkheid, te bepalen door het Scheidsgerecht, te vermeerderen met de wettelijke rente.

Voorts heeft eiseres verzocht het ziekenhuis te veroordelen in de kosten van de arbitrage, waaronder de kosten van bijstand in en buiten rechte en de kosten van het Scheidsgerecht, één en ander te vermeerderen met de wettelijke rente.

- 1.2 Het ziekenhuis heeft bij brief van 16 juli 2012 een memorie van antwoord ingediend en daarin geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring, dan wel afwijzing van de vorderingen en tot veroordeling van eiseres in de kosten van de procedure. Bij de memorie van antwoord zijn twee producties overgelegd.
- 1.3 Bij brief van 21 augustus 2012 heeft de gemachtigde van eiseres zes aanvullende producties (10 tot en met 15) nagezonden.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 29 augustus 2012. Eiseres is verschenen met haar partner, de heer C., bijgestaan door mr. Spek.

Van de zijde van het ziekenhuis zijn verschenen:

- de heer D., lid Raad van Bestuur;
- de heer E., hoofd Personeel, Organisatie en Opleidingen (PO&O), bijgestaan door mr. R.P.F. van der Mark.

Beide partijen hebben het woord gevoerd, de gemachtigde van eiseres mede aan de hand van pleitaantekeningen.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiseres en het ziekenhuis hebben op 27 augustus 2010 een toelatingsovereenkomst voor bepaalde tijd gesloten, ingaande op 1 januari 2011 en eindigend op 31 december 2011, op grond waarvan eiseres werd toegelaten om voor eigen rekening en risico de praktijk als uroloog uit te oefenen.

- 2.2 Artikel 23 van de toelatingsovereenkomst bepaalt onder meer:

“Na ommekomst van een periode van zes maanden na aanvang van deze overeenkomst zal er een evaluatie met betrekking tot het functioneren van de medisch specialist plaatsvinden. Indien uit deze evaluatie een positief advies voortvloeit, zal de tijdelijke toelating worden gecontinueerd voor onbepaalde tijd.”

- 2.3 Samen met twee reeds gevestigde urologen, de heren F. en G., vormde eiseres de vakgroep urologie. Op 16 januari 2011 heeft het ziekenhuis met F. en G. afgesproken dat uiterlijk op 1 juli 2011 een maatschap zou zijn gevormd. Het ziekenhuis heeft deze afspraak bevestigd in een e-mail van 19 januari 2011 gericht aan eiseres, F. en G.. In diezelfde e-mail(wisseling) is aan hen bevestigd dat eiseres de komende 6 maanden kan werken met een garantie van inkomen van minimaal € 56.250,-.

- 2.4 In april 2011 is tussen eiseres en F. een conflict gerezen over de vorming van een maatschap en de verdiensten van eiseres.
- 2.5 Per e-mail van 3 juni 2011 heeft D. als lid van de raad van bestuur van het ziekenhuis aan de vakgroep laten weten dat hij zich zorgen maakte over de “continuïteit en de homogeniteit” van de vakgroep. Verder staat in die e-mail: “Vele malen heb ik al in diverse samenstellingen met jullie gesproken, maar nog steeds zie ik geen goed samenwerkende vakgroep.” In een e-mail van 17 juni 2011 heeft D. onder andere aan de vakgroep bericht: “In verschillende samenstellingen komen jullie af en toe even gezellig bij mij buurten. Als het om kleine dingen gaat is dat prima. (...). Echter, als het gaat om de homogeniteit en/of de vakinhoudelijke toekomst van de vakgroep, ga ik dat alleen nog maar doen als jullie met z’n drieën komen.”
- 2.6 Per e-mail van 18 juni 2011 heeft F. aan eiseres gemeld dat op 21 juni 2011 een evaluatie van haar functioneren zou plaatsvinden. Daarop heeft eiseres zich per e-mail van 19 juni 2011 tot D. gewend om zich hierover en over het gedrag van F. meer in het algemeen te beklagen. D. heeft daarop aan de urologen per e-mail van dezelfde datum laten weten dat een evaluatie dient te worden voorbesproken met de Raad van Bestuur en met het hoofd van P&O van het ziekenhuis. Per e-mail van 22 juni 2011 heeft het hoofd P&O van het ziekenhuis aan eiseres geschreven dat de evaluatie, die conform artikel 23 van de toelatingsovereenkomst na ommekomst van zes maanden na aanvang van de overeenkomst zal plaatsvinden, wordt opgeschoven tot na de zomervakantie, omdat de gesprekken met de vakgroep over de te vormen maatschap en het beleidsplan nog niet zijn afgerond. In de e-mail van 22 juni 2011 staat onder meer:
- “Wij hebben nog steeds de intentie een langdurige verbintenis met elkaar aan te gaan.”
- en
- “Ik heb er alle vertrouwen in dat we de evaluatie op korte termijn kunnen uitvoeren en voor jou positief kunnen afsluiten.”
- 2.7 Omdat het vormen van een maatschap en het opstellen van een ondernemingsplan niet lukte, heeft het ziekenhuis achtereenvolgens eind juni 2011 de heer H., oud-voorzitter van de medische staf van het ziekenhuis, en later prof. I., hoogleraar urologie, ingeschakeld om de vakgroep daarbij te begeleiden. Het ziekenhuis heeft toen toegezegd dat de inkomensgarantie van eiseres ook zou gelden in de tweede helft van 2011. Onder begeleiding van de heer I. is een concept beleidsplan opgesteld, waarin onder meer is opgenomen:
- “De formatie urologen blijft voor 2012 op 2,75 fte. Tijdens het zwangerschapsverlof van B. wordt er gewerkt met een waarnemer.”
- Per e-mail van 16 november 2011 is er een laatste versie van een ondernemingsplan van de vakgroep urologie aan het ziekenhuis gestuurd.
- 2.8 Op 16 november 2011 heeft het ziekenhuis aan eiseres, die toen sinds kort met zwangerschapsverlof was, medegedeeld de toelatingsovereenkomst na 31 december

2011 niet te zullen voortzetten. Bij brief van 21 november 2011 heeft het ziekenhuis dat aan eiseres bevestigd.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit art. 27.2 van de toelatingsovereenkomst en staat tussen de partijen niet ter discussie.

4. De beoordeling

4.1 De vorderingen van eiseres zijn (deels) erop gebaseerd dat het ziekenhuis gehouden was met haar een toelatingsovereenkomst voor onbepaalde tijd aan te gaan ter voortzetting van de toelatingsovereenkomst voor bepaalde tijd die duurde tot 1 januari 2012. Zij legt daaraan in de eerste plaats ten grondslag dat haar door het ziekenhuis herhaaldelijk de toezegging is gedaan dat de toelatingsovereenkomst voor bepaalde tijd zou worden voortgezet. Daartoe beroept eiseres zich onder andere op de e-mail van 22 juni 2011 van het Hoofd PO&O van het ziekenhuis. In die e-mail valt een dergelijke toezegging niet te lezen. De strekking van die e-mail is dat het moment van evaluatie van het functioneren van verzoekster zal worden uitgesteld om de vakgroepplannen in die evaluatie te kunnen betrekken. In dat verband wordt daarin opgemerkt dat de intentie (van het ziekenhuis) om een langdurige verbintenis met elkaar aan te gaan er nog steeds is en dat het vertrouwen bestaat dat de evaluatie te zijner tijd positief kan worden afgesloten. Het uitspreken van een intentie tot een langdurige verbintenis en het vertrouwen dat een toekomstige evaluatie positief zal uitpakken, is iets anders dan de toezegging dat de toelatingsovereenkomst zal worden gecontinueerd voor onbepaalde tijd. Eiseres heeft die intentie en dat uitgesproken vertrouwen redelijkerwijs niet als een zodanige toezegging kunnen opvatten, in aanmerking genomen dat in art. 23.1 van de toelatingsovereenkomst de voortzetting voor onbepaalde tijd afhankelijk is gesteld van (een positief advies naar aanleiding van) een evaluatie van het functioneren van eiseres en dat moment van evaluatie blijkens die e-mail nu juist werd uitgesteld. Eiseres heeft bij de mondelinge behandeling verklaard dat haar ook mondeling te kennen is gegeven dat haar toelatingsovereenkomst zou worden voortgezet. Uit hetgeen eiseres daarover heeft gezegd valt evenmin af te leiden dat het om meer dan het uitspreken van een intentie ging. De vorderingen zijn op deze grondslag dus niet toewijsbaar.

4.2 In de tweede plaats heeft eiseres aan haar vorderingen ten grondslag gelegd dat het ziekenhuis ingevolge art. 23.1 van de toelatingsovereenkomst na zes maanden een evaluatie van haar functioneren had moeten houden en bij positief functioneren gehouden was haar toelatingsovereenkomst voor onbepaalde tijd te continueren. Op zichzelf is dat juist. Vastgesteld moet worden dat de evaluatie in juni 2011 is uitgesteld en dat de eiseres op 16 november 2011 te horen heeft gekregen dat de toelatingsovereenkomst niet zou worden voortgezet, zonder dat een officiële evaluatie had plaatsgevonden. Dat had het ziekenhuis zo niet moeten doen, maar dat de evaluatie achterwege is gebleven, wettigt niet zonder meer de conclusie dat het ziekenhuis de toelatingsovereenkomst met eiseres voor onbepaalde tijd moest voortzetten. Uit art. 23.1 volgt dat voortzetting voor onbepaalde tijd zou plaatsvinden bij een positief advies over het functioneren van eiseres. Het ziekenhuis stelt zich op het standpunt dat het functioneren van eiseres onvoldoende was om de toelatingsovereenkomst voor onbepaalde tijd voort te zetten. Volgens het ziekenhuis

bleek onvoldoende samenwerking mogelijk tussen eiseres en de beide zittende urologen.

- 4.3 Bij de beoordeling moet worden voorop gesteld dat eiseres blijkens de artikelen 2.8 en 16.1 van haar toelatingsovereenkomst tot samenwerking is verplicht. Daarbij geldt dat tot het functioneren van de medisch specialist ook een goede samenwerking met zijn of haar collega-specialisten behoort. Het ziekenhuis heeft in dit verband erop gewezen dat de samenwerking tussen eiseres en de beide andere urologen in de vorm van een maatschap moest gaan plaatsvinden, maar dat de vorming van een maatschap tussen haar en de beide andere urologen is mislukt en dat eiseres en de beide andere urologen ook niet tot een gezamenlijk gedragen ondernemingsplan zijn gekomen. Inderdaad moet worden geconstateerd dat de pogingen van de urologen daartoe niet tot resultaat hebben geleid, ondanks de hun door het ziekenhuis tot tweemaal toe geboden begeleiding, eerst in de persoon van H. en vervolgens nog een keer door prof. I.. Vast staat dat een maatschap in ieder geval in 2011 niet is tot stand gekomen. Uiteindelijk is op 16 november 2011 wel een conceptondernemingsplan ingediend, maar volgens het ziekenhuis was dat niet meer dan een concept dat nog veel uitwerking behoefde en dat niet de instemming had van F.. Dat het ondernemingsplan wel een door alle urologen gezamenlijk gedragen stuk was dat zonder verdere problemen kon dienen als basis voor samenwerking, is uit het standpunt van eiseres niet duidelijk naar voren gekomen en heeft het scheidsgerecht ook niet kunnen vaststellen. Uit de door beide partijen overgelegde correspondentie en de door hen ingenomen standpunten blijkt ook overigens genoegzaam dat de samenwerking en de communicatie tussen eiseres en de beide andere urologen of tenminste een van hen, niet goed liep. Het ziekenhuis heeft op grond hiervan de conclusie kunnen trekken dat eiseres in de samenwerking niet goed functioneerde. Hieraan doet niet af dat het ziekenhuis zijn wens dat eiseres een maatschap zou vormen met de beide andere urologen niet voor het sluiten van de overeenkomst uitdrukkelijk met haar heeft besproken. In art. 16.1 van de toelatingsovereenkomst is immers bepaald dat de samenwerking bij voorkeur plaatsvindt in de vorm van een schriftelijke maatschapsovereenkomst, dan wel in een andere vorm van een schriftelijk overeengekomen samenwerkingsverband. Die verplichting volgt dus uit de toelatingsovereenkomst en het staat vast dat het niet tot een dergelijke vorm van samenwerking is gekomen.
- 4.4 Het ziekenhuis heeft onder deze omstandigheden kunnen besluiten dat het functioneren van eiseres geen aanleiding gaf tot voortzetting van de toelatingsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Voor een goede patiëntenzorg en bedrijfsvoering van het ziekenhuis is een goed verlopende samenwerking tussen de specialisten noodzakelijk. Het is begrijpelijk dat het ziekenhuis gezien de problematische samenwerking niet geneigd was de overeenkomst voor bepaalde tijd voort te zetten voor onbepaalde tijd. Dat eiseres ook vakinhoudelijk niet goed functioneerde, zoals het ziekenhuis stelt, maar eiseres betwist, is niet aangetoond. Het kan ook in het midden blijven, nu de samenwerkingsproblemen op zichzelf voldoende grond waren voor het ziekenhuis om de toelatingsovereenkomst niet voor onbepaalde tijd voort te zetten. De primaire vordering strekkende tot toelating van verzoekster moet reeds om deze redenen worden afgewezen.
- 4.5 Wat betreft de subsidiaire vorderingen strekkende tot vergoeding van schade geldt het volgende. Tussen de partijen is niet in geschil dat de toelatingsovereenkomst voor bepaalde tijd, behoudens voortzetting, door tijdsverloop eindigde. Eiseres heeft zich

niet op het standpunt gesteld dat voorafgaande opzegging een voorwaarde is voor het eindigen. Aangezien het ziekenhuis wegens het niet goed verlopen van de samenwerking, niet gehouden was de overeenkomst voort te zetten, is er dan ook in beginsel geen grond voor vergoeding van schade als gevolg van het feit dat eiseres niet langer in het ziekenhuis werkzaam kan zijn. Volgens eiseres is het ziekenhuis niettemin onzorgvuldig geweest jegens haar door niet de overeengekomen evaluatie van haar functioneren te houden en haar rauwelijks aan het begin van haar zwangerschapsverlof mee te delen dat de toelatingsovereenkomst niet voor onbepaalde tijd zou worden voortgezet. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat ook indien wel (tijdig) een evaluatie van het functioneren was gehouden, dat niet tot een positief advies tot voortzetting van de toelatingsovereenkomst zou hebben geleid. In zoverre kan niet worden gezegd dat eiseres schade heeft geleden als gevolg van het achterwege blijven van die evaluatie. Niettemin had op dit punt meer zorgvuldigheid van het ziekenhuis mogen worden verwacht. Het is duidelijk dat er eind juni, op het moment waarop de evaluatie moest plaatsvinden, reeds problemen in de samenwerking bestonden die aan de vorming van een maatschap, waarvoor een deadline was gesteld van 1 juli 2011, en aan het tot stand brengen van een ondernemingsplan in de weg stonden. In plaats van de evaluatie uit te stellen vergezeld van sussende woorden over een nog steeds bestaande intentie en vertrouwen in de uitkomst, had het ziekenhuis de evaluatie kunnen gebruiken om eiseres duidelijk te maken dat indien het niet alsnog tot een goede (vorm van) samenwerking zou komen, de toelatingsovereenkomst met eiseres niet zou worden voortgezet. Eiseres had dan geweten waar zij aan toe was en desgewenst eerder op zoek kunnen gaan naar een andere werkkring. Ook bij de mondelinge behandeling is niet van een goede reden voor het ziekenhuis gebleken om dat niet te doen. Hoewel ook eiseres duidelijk had kunnen maken dat zij die evaluatie niet wilde uitstellen maar zich kennelijk bij het uitstel heeft neergelegd, had het op de weg van het ziekenhuis gelegen die evaluatie in de gegeven omstandigheden wel te houden, zoals ook was overeengekomen. Dat het dit niet heeft gedaan en uiteindelijk en plotseling aan het begin van het zwangerschapsverlof eiseres heeft medegedeeld de toelatingsovereenkomst niet voort te zetten was niet zorgvuldig jegens haar. Van het ziekenhuis had in ieder geval ook verwacht mogen worden dat het op een ruimere termijn voor het expireren van de toelatingsovereenkomst eiseres te kennen had gegeven dat de overeenkomst niet zou worden voortgezet. Afgezien hiervan kan echter niet worden gezegd dat het ziekenhuis onzorgvuldig is geweest. Het heeft van zijn kant voldoende gedaan, onder andere in de vorm van een tot twee maal toe geboden begeleiding door respectievelijk H. en I., om het tot een samenwerking tussen de urologen te laten komen.

- 4.6 Alles bij elkaar is het Scheidsgerecht van oordeel dat eiseres naar billijkheid enige, zij het een bescheiden vergoeding toekomt vanwege het feit dat haar niet voldoende tijdig is duidelijk gemaakt dat voortzetting van de toelatingsovereenkomst vanwege de samenwerkingsproblemen er niet in zat. Die vergoeding wordt, het maandelijkse garantie-inkomen van € 9.375,- tijdens de duur van de toelatingsovereenkomst in aanmerking genomen, gesteld op een bedrag van afgerond € 28.000,- . Het ziekenhuis zal tot betaling daarvan worden veroordeeld. In deze uitkomst ziet het scheidsgerecht aanleiding de kosten van het scheidsgerecht door het ziekenhuis te laten dragen. Voor het overige zullen de kosten worden gecompenseerd.

5. De beslissing

Het scheidsgerecht wijst het volgende arbitrale vonnis:

- 5.1 Het ziekenhuis wordt veroordeeld aan eiseres een bedrag te betalen van € 28.000,- te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 4 januari 2012 tot aan de dag van voldoening.
- 5.2 Het ziekenhuis wordt veroordeeld tot betaling van de kosten van het Scheidsgerecht ten bedrage van € 6.086,75. Dit bedrag zal op het gestorte voorschot worden verhaald en het ziekenhuis zal dit bedrag aan eiseres moeten betalen, eveneens te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 2 weken na de datum van dit vonnis.
- 5.3 Voor het overige dienen beide partijen ieder hun eigen kosten te dragen.
- 5.4 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en op 24 september 2012 aan de partijen verzonden.